

Наступною проблемою для платників ПДВ стане запровадження в системі рахунків бухгалтерського обліку окремого рахунку для обліку коштів на рахунок системи електронного адміністрування (РСЕА).

Дослідження особливостей оподаткування ПДВ в умовах дії нової системи його адміністрування повинні бути направлені на спрощення ведення бухгалтерського обліку та формування звітності. Ця система відміння необхідність ведення податкових накладних у паперовому вигляді, проте, вище зазначеним законом не було відмінено вимоги до ведення податкових накладних у яких уже не має необхідності.

Також, запровадження РСЕА ускладнить роботу працівників бухгалтерії в частині контролю за залишками коштів на рахунок і спричинить до вилучення з обороту підприємства вільних обігових коштів для тих суб'єктів господарювання, у яких податкові зобов'язання будуть вищими від податкового кредиту в певний момент часу.

Уже сьогодні, спостерігається формування платниками ПДВ двох подібних за змістом форм звітності – Додаток 5 до Податкової декларації з ПДВ «Розшифровка податкових зобов'язань та податкового кредиту в розрізі контрагентів (Д5)» та Реєстр виданих та отриманих податкових накладних. У світлі тотальної автоматизації ПДВ – необхідності одночасного формування цих звітів не має, а після запровадження РСЕА формування будь-якої звітності по ПДВ взагалі є зайвим, оскільки усі дані платників податку формуватимуться автоматично щодня в єдиній всеукраїнській системі.

Таким чином, необхідно, провести ряд досліджень для розробки пропозицій щодо обґрунтування функціонування нової системи адміністрування ПДВ.

Література:

1. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів» [Електронний ресурс] : від 31.07.2014 № 1621-VII / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1621-18>.

2. У 2015 році ПДВ буде відшкодовуватися на місяць раніше [Електронний ресурс] : від 13.08.2014. – Режим доступу: <http://golaw.ua/ua/kn/>.

УДК 657.37

Лучко М.Р.,

д.е.н., професор, завідувач кафедри обліку
в державному секторі економіки та сфері послуг,
Тернопільський національний економічний університет

ДО ПИТАННЯ СКЛАДАННЯ КОНСОЛІДОВАНОЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ В ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ

Реформування бухгалтерського обліку в державному секторі економіки в Україні проводиться на підставі лише вдосконалення нормативно-правової

бази. Головна мета, основні напрями, вирішальні завдання та заходи з реалізації цього процесу знайшли своє відображення у Стратегії модернізації системи бухгалтерського обліку в державному секторі на 2007-2015 роки [1].

Побудова національної системи бухгалтерського обліку у державному секторі економіки із врахуванням міжнародних стандартів потребує проведення значної роботи з реформування бюджетної та облікової архітектури за напрямками, що відповідають в першу чергу потребами практики та реаліям сьогодення. Тому в першу чергу слід:

1) вдосконалити нормативну базу та правове регулювання організації та методики облікового процесу з врахуванням інформаційних технологій та потреб часу;

2) забезпечити стандартизацію обліку шляхом зміни нормативної бази бюджетного механізму та організації обліку з врахуванням міжнародної практики ;

3) здійснити оновлення методичного інструментарію обліково-аналітичного забезпечення діяльності установ та організацій, що входять до державного сектору економіки;

4) змінити психологію бухгалтерських працівників та провести їх підготовку та перепідготовку у напрямку докорінної зміни функцій обліку та більш широкого застосування інформаційних можливостей на базі теорії знань;

5) підвищити та зміцнити роль бухгалтера у загальній системі управління установ та організацій державного сектору економіки.

На сьогодні в Україні проведено велику роботу з модернізації правового поля обліку та його гармонізації з міжнародними обліковими принципами. Воно характеризується розробкою стандартів, проекту плану рахунків та видачею ряду нормативно-правових актів, що регулюють бухгалтерський облік. Поряд з цим варто вказати на відсутність самої концепції побудови обліку в державному секторі економіки на базі системного підходу, оскільки стратегія модернізації відкриває лише організаційні та технічні заходи такого процесу.

Слід звернути увагу законодавців на такий незаперечний факт, що в основу такої концепції повинно бути покладена не тільки потреба адаптації бухгалтерського обліку в державному секторі економіки до вимог міжнародних стандартів та імплементація вітчизняної облікової практики до європейських стандартів. Але й врахування тих облікових напрацювань, здобутків та традицій, що характеризують вітчизняну систему обліку в бюджетних установах та обліку виконання бюджету органами казначейської служби, адже вони відрізняються від світового досвіду.

Так, міжнародними стандартами передбачена підготовка консолідованої фінансової звітності, яка відбиває правдивий і точний фінансовий стан консолідованої групи на кінець кожного звітного періоду, а також результати її діяльності й рух грошових коштів за кожний період. Керівництво відповідає за те, щоб компанії, що входять до складу групи, вели облікові записи, які розкривають із достатнім ступенем точності фінансовий стан групи та дозволятимуть керівництву забезпечувати відповідність консолідованої фінансової звітності групи вимогам вітчизняних облікових стандартів та

чинному законодавству, а також міжнародним стандартам фінансової звітності.[2].

Національне ж положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 102 "Консолідована фінансова звітність" передбачає лише порядок складання та подання консолідованої фінансової звітності. У ньому зазначено, що консолідовану фінансову звітність подає контролюючий суб'єкт державного сектору окрім таких випадків:

- а) якщо він є контрольованим суб'єктом державного сектору іншої економічної групи; або
- б) за наявності відповідного рішення власника, прийнятого в установленому порядку.

Також контролюючий суб'єкт державного сектору, який подає консолідовану фінансову звітність, консолідує показники фінансової звітності всіх контрольованих суб'єктів, крім тих, стосовно яких наявна одна з таких умов:

- а) контроль над контрольованим суб'єктом державного сектору є тимчасовим;
- б) контрольований суб'єкт державного сектору провадить діяльність в умовах довгострокових обмежень, які не дають змоги контролюючому суб'єкту державного сектору отримувати вигоди або потенціал корисності від його діяльності. У такому разі відповідні активи і операції відображаються відповідно до інших національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку в державному секторі.

При складанні консолідованої фінансової звітності підлягають виключенню:

- а) сальдо та операції між суб'єктами державного сектору в межах економічної групи та отримані в результаті нереалізовані доходи;
- б) нереалізовані втрати в результаті операцій в межах економічної групи, за винятком випадків, коли їх можна відшкодувати.

Такий підхід є дещо спрощений та не відповідає вимогам в першу чергу практики. Так слід зазначити, що склад форм консолідованої фінансової звітності та процедури консолідації залежать від періоду, за який складаються консолідовані фінансові звіти. Тому варто вирізняти такі види консолідації:

- консолідація у період входження в консолідовану групу нового суб'єкта господарювання (при складанні вперше консолідованої звітності раніше незалежних установ та організацій);
- наступна балансова консолідація (складання консолідованої звітності про активи, пасиви, результати діяльності і рух коштів консолідованої групи установ та організацій), що заснована на системі консолідованого обліку
- консолідація у період вибуття із консолідованої групи суб'єкта господарювання.

На дату формування консолідованої групи підприємств перелік форм консолідованої фінансової звітності доцільно скоротити й обмежити процедури консолідації складанням консолідованого балансу групи установ та організацій та приміток до фінансової звітності.

Література:

1. Лучко М.Р. Питання консолідованої фінансової звітності в контексті реформування бухгалтерського обліку в Україні. Журнал «Фінанси України», №8. – 2006р.- с. 75-83.
2. Лучко М.Р. Основи складання консолідованої фінансової звітності : Навчальний посібник. – Тернопіль : Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка, 2012. – 77с.
3. Мех Я.В. Обліково-аналітичне забезпечення управління внутрішніми резервами підприємства: методологія і організація. Монографія. - Тернопіль: Синтез-поліграф, 2010.-189 с.

УДК 657:37/34

Свірко С.В.,

д.е.н., професор кафедри обліку в кредитних
і бюджетних установах та економічного аналізу,

Київський національний економічний університет ім. В. Гетьмана

Іванечко П.М.,

к.е.н., головний бухгалтер Комунального підприємства
«Футбольний клуб Тернопіль»

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ ПРАЦІВНИКІВ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

Методологія в сфері оплати праці працівників закладів освіти потребує уніфікації шляхом врегулювання законодавчих норм у різних нормативно-правових документах.

Ні для кого не секрет, що вітчизняна законодавча база потребує уніфікації, проте дослідження питання законодавчого регулювання оплати праці працівників освіти, нашою думкою, що це чи не найбільш показовий приклад для того щоб розпочати таку «модернізацію» законодавства. Зокрема, оплата праці працівників закладів освіти регулюється щонайменше чотирма нормативно-правовими документами які мають пряму дію на обчислення та виплату заробітної плати. Ще, понад 30-ть нормативно-правових актів уточнюють та доповнюють загальну картину методології оплати праці в закладах освіти. Проте найпроблемнішим питанням у даному напрямку досліджень виявилось те що:

1. Близько 15-ти з вище перелічених законів, наказів, постанов є суперечливими між собою у врегулюванні одних і тих самих моментів з оплати праці.

2. Два документа прямої дії мають взаємні виключення між собою.

3. Роз'яснення, що містяться у листах Міністерства соціальної політики та Міністерство освіти і науки, досить часто не те що не врегульовують проблемні моменти, але ще більше ускладнюють і без того не просту ситуацію.

Зокрема Наказ МОН № 102 [1] та № 90 [2] котрі законодавчо